ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

«Ήθελα, τώρα που θα τον συναντούσα να μύριζα ωραία. Νη μην μ' αγκαλιάσει το παιδί και το πιάσει η μπόχα από τη βρώμα της δουλειάς. Γι' αυτό το πήρα το άρωμα. Θα το πλήρωνα στο τέλος του μήνα όταν θα έπαιρνα το μηνιάτικο. Δεν είμαι κλέφτης. Μα ποιος να με πιστέψει. Αν ήμουν θα είχα ρούχα γυαλιστερά και καλοσιδερωμένα για να μην δίνω στόχο. Δεν τους βλέπετε όλους αυτούς τους μεγάλους κλέφτες στην τηλεόραση; Έχει κανείς τους ρούχα σαν τα δικά μου; Έχει κανείς τους χέρια σαν τα δικά μου; Έχει κανείς τους μάτια σαν τα δικά μου; Έχει κανείς τους ματιά σαν τη δική μου; Αφήστε με ήσυχο λοιπόν. Εγώ κλέφτης δεν είμαι. Ήθελα μόνο να μυρίζω ωραία τώρα που θα συναντούσα το γιο μου».

Πάνε κοντά δύο χρόνια, μπα παραπάνω είναι, πώς περνάνε τα άτιμα, που τον έδιωξαν από την προηγούμενη δουλειά. Πωλητής σε μαγαζί με παπούτσια. Πάνω από είκοσι χρόνια και δεν έλειψε ούτε μια μέρα.

Μόνο τη μέρα που γεννήθηκε ο γιος του. Καμία άλλη. Ούτε για καλό ούτε για κακό. Κι άρρωστος που ήταν και πυρετό σαν είχε, έπινε την ασπιρίνη του και πήγαινε.

Απεργία δεν έκανε ποτέ του. Περνούσαν οι απεργοί έξω από το μαγαζί σαν γινόταν καμιά πορεία μα ποτέ δεν τόλμησε να το σκάσει από τη φυλακή του και να τους ακολουθήσει.

Τους κοιτούσε μέσα από τη βιτρίνα και τους ζήλευε. Έσφιγγε χαμηλά τα χέρια του για να μην φαίνονται που τα έκανε γροθιές και έλεγε από μέσα του τα συνθήματα για να μην τον ακούσει κανείς.

Άκουγε τα συνθήματα τόσο δυνατά μέσα στη σιωπή του που τον έπιανε πονοκέφαλος.

Και τότε κοιτούσε το αφεντικό του και του ερχόταν να του ορμήξει.

Ποτέ του δεν του έδωσε μια μέρα άδεια, όσες φορές κι αν του το είχε ζητήσει. «Το μαγαζί

δεν γίνεται να κλείσει» του έλεγε πάντα το αφεντικό του την ώρα που τον χαιρετούσε φεύγοντας για τις καλοκαιρινές του διακοπές.

«Εσύ θα είσαι τώρα το αφεντικό. Άντε τυχεράκια, ποιος στη χάρη σου! Αφεντικό για ένα ολόκληρο μήνα χωρίς να βάλεις ούτε μία δραχμή κεφάλαιο. Μόνο ένας πανέξυπνος υπάλληλος όπως εσύ θα μπορούσε να το καταφέρει».

Στην αρχή τον πίστευε, μα σύντομα κατάλαβε πως τα λόγια του αφεντικού του μόνο αλήθειες δεν έκρυβαν.

Τόση ώρα μιλάμε για κάποιον και δεν έχουμε αναφέρει ούτε καν το όνομά του. Λες και δεν υπήρχε, λες και δεν ζούσε, λες και ήταν αόρατος.
Σάματις δεν ήταν;

Δώρα στις γιορτές και τα καλοκαίρια το αφεντικό του δεν του κατέβαλε ποτέ. Του έλεγε πως αυτά είναι προπαγάνδα των κομμουνιστών για να ξεσηκώνουν τα μυαλά των φιλήσυχων ανθρώπων και πως αν δεν υπήρχαν τα αφεντικά να διακινδυνεύουν τα ωραία τους λεφτουδάκια, ο λαουτζίκος δεν θα είχε ούτε δουλειά ούτε ψωμί να φάει.
Ας τον αποκαλούμε στο εξής «ο αόρατος».

Μεγάλωνε ο γιος του, μεγάλωναν οι ανάγκες, μεγάλωναν και οι ανασφάλειες του «αόρατου». Πώς να ζητήσει αύξηση; Πώς να ζητήσει άδεια; Πώς να ζητήσει τα δώρα; Κι αν το απολύσει;

Ευτυχώς που υπήρχε κι αυτό το σπιτάκι, το πατρικό της γυναίκας του, και δεν κινδύνευαν να μείνουν και στο δρόμο. Ας είχε μπόλικη υγρασία, ας έσταζε το χειμώνα όταν έβρεχε πολύ. Τουλάχιστον δεν είχαν το βραχνά του ενοικίου. Αλλά και πάλι, κάθε χρόνος που περνούσε γινόταν όλο και πιο δύσκολος.

Μεγάλωσε και το παιδί και θέλησε να σπουδάσει. Βρέθηκε σε άλλο τόπο μακρινό.

«Θα δουλεύω και θα σπουδάζω», τους είπε φεύγοντας το παιδί.

«Κι εμείς θα βοηθάμε όσο μπορούμε», συμπλήρωσαν οι γονείς του.

Βγήκε στο σεργιάνι για δεύτερη δουλειά, βραδινή, και τις Κυριακές που το μεροκάματο του είπαν πως είναι διπλό.

Έψαχνε, έψαχνε μέχρι που βρήκε. Γαλέρα σκέτη. Καθαρισμός πολυκαταστημάτων το βράδυ

και λάντζα σε ταβέρνα τις Κυριακές.
Δεν το είπε στο παιδί.

Όρκισε και τη γυναίκα του να μην βγάλει κουβέντα. Ήξερε πως θα στεναχωριόταν σαν το μάθαινε. Άλλωστε ή το ήξερε ή δεν το ήξερε το παιδί, τι σημασία είχε;

Γυρνώντας «ο αόρατος» στο σπίτι μάταια προσπαθούσε να βγάλει από πάνω του τη μυρωδιά της χλωρίνης και της βρωμιάς που καθάριζε κάθε μέρα.

Τα χέρια του από τη λάντζα άρχιζαν να ξεφλουδίζουν, σιγά-σιγά όπως ξεφλούδιζε και η ψυχή του.

Το δέρμα του άρχισε να λεπταίνει, σιγά-σιγά όπως και στο μυαλό του.

Ένα βράδυ στο πολυκατάστημα σφουγγάριζε έξω από ένα κατάστημα με αρώματα. Ακριβά, όχι σαν αυτά της οκάς. Από κείνα που βάζεις ελάχιστο και μυρίζεις όμορφα για πολύ καιρό.

Μέσα στο κατάστημα έκαναν κάτι εργασίες. Μπήκε μέσα δειλά χωρίς ούτε ο ίδιος να το καταλάβει. Οι μυρωδιές των αρωμάτων τον μέθυσαν.

Σκέφτηκε πως αν είχε ένα τέτοιο θα έβαζε από λίγο κάθε φορά που θα γυρνούσε στο σπίτι και θα μπορούσε να πάρει μια αγκαλιά την καλή του, έτσι για παρηγοριά, όπως έκανε πριν πιάσει τη δεύτερη δουλειά. Όμως τώρα ντρεπόταν. Γι’ αυτό και πολλά βράδια κοιμόταν στον καναπέ, δήθεν για να μην την ξυπνήσει.

Χαζεύοντας τα αρώματα η ματιά του έπεσε στην τιμή. Ήταν απαγορευτική για κείνον. Ήθελε σχεδόν το μισό μηνιάτικο. Αν το είχε το μισό μηνιάτικο θα ερχόταν την άλλη μέρα να το πάρει. Είναι που σε λίγες μέρες θα ερχόταν και το παιδί να τους δει και ο μήνας αργούσε ακόμα να βγει.

Η κυρία που κάτι τακτοποιούσε μέσα στο κατάστημα τον ρώτησε αν ήθελε κάτι, κοιτώντας τον και κάπως περίεργα.

Απάντησε αρνητικά και βγήκε να συνεχίσει τη δουλειά του.

Την άλλη μέρα πήγε αποφασισμένος στην πρωινή δουλειά και βρήκε το αφεντικό του. Το και το, του λέει. Θα μου δώσεις το μηνιάτικο νωρίτερα που το χρειάζομαι. Ποτέ δεν σου ζήτησα κάτι μα και συ ποτέ δεν εκτίμησες τα χρόνια που σου δούλεψα.

Κι άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται «ορατός».

Σκύλιασε το αφεντικό του μόλις τον άκουσε. Τον απείλησε πως θα τον διώξει αν δεν έρθει στα συγκαλά του.

Επέμενε πως τα χρειάζεται τα χρήματα γιατί έρχεται σε λίγες μέρες ο γιος του, όμως το αφεντικό του άλλο τόσο νευρίαζε.

Μήτε που πρόλαβε να δει το αφεντικό του για πότε άρπαξε ο «αόρατος» το ραβδί που είχαν για να φτάνουν τα κουτιά που βρίσκονταν στα ψηλά ράφια.

Το πήρε στα χέρια του και άρχισε να γκρεμίζει ότι έβρισκε μπροστά του. Κουτί για κουτί δεν άφησε στη θέση του. Γέμισε το μαγαζί με λουστρίνια και μποτάκια και κάθε λογής υποδήματα.

Οι περαστικοί στέκονταν και χάζευαν το θέαμα. Το αφεντικό έβγαζε αφρούς από το στόμα και φώναζε για βοήθεια και για ασθενοφόρο.

Ο υπάλληλος από το διπλανό ραφτάδικο μπήκε μέσα και προσπάθησε να συνεφέρει τον «αόρατο», μα δεν μπόρεσε να τον κάνει καλά. Εκείνος, πέταξε το ραβδί και εξαφανίστηκε τρέχοντας. Ήρθε και η αστυνομία μα ο «αόρατος», έγινε τώρα και άφαντος.

Πριν φτάσει η αστυνομία και αρχίσει να μαζεύεται κόσμος πολύς είχε μπει στον ηλεκτρικό και κατευθύνθηκε για το πολυκατάστημα που καθάριζε.

Έφτασε καταϊδρωμένος και τα χέρια του έτρεμαν.

Έτρεξε στη βιτρίνα με τα αρώματα. Βρήκε αυτό που ήθελε. Παρακάλεσε την κοπέλα που ήρθε να τον εξυπηρετήσει, να το πάρει και να της φέρει τα λεφτά τον άλλο μήνα που θα πληρωνόταν.

Εκείνη τον κοίταζε γεμάτη απορία μην πιστεύοντας σε όσα άκουγε.

Εκείνος επέμενε μα και η κοπέλα ήταν ανένδοτη και κάποια στιγμή κάλεσε την ασφάλεια του μαγαζιού.

Ένας κύριος της ασφάλειας πλησίαζε προς το μέρος τους μιλώντας ταυτόχρονα στον ασύρματο.

Τότε ο «αόρατος» άρπαξε το άρωμα και άρχισε να τρέχει. Συγχρόνως φώναζε να τον αφήσουν να φύγει και πως δεν είναι κλέφτης και πως θα τα φέρει τα χρήματα. Μέχρι στην καλή του ορκίστηκε, πιο ιερός όρκος δεν υπήρχε για κείνον, όμως μάταια.

Πολύ σύντομα άνθρωποι της ασφάλειας τον ακινητοποίησαν και περίμεναν την αστυνομία.

Οι πελάτες τον κοιτούσαν με περιφρόνηση. Μόνο ένας προθυμοποιήθηκε να πληρώσει εκείνος και να λήξει το θέμα.

Η αστυνομία έφτασε και προχώρησε στη σύλληψή του.

«.....Αφήστε με ήσυχο λοιπόν. Εγώ κλέφτης δεν είμαι. Ήθελα μόνο να μυρίζω ωραία τώρα που θα συναντούσα το γιο μου».

Σαν βρέθηκε στην αγκαλιά του παιδιού του που ήρθε εσπευσμένα σαν έμαθε τα νέα, ένιωσε γαλήνη και ηρεμία.

Αφού ξεμπέρδεψε με την ιστορία της κλοπής έφυγε από την πρωινή δουλειά αλλά όχι σαν κυνηγημένος.

Το περιστατικό έγινε γνωστό. Μέχρι και στις ειδήσεις το είπαν. Κινητοποιήθηκε και το σωματείο.

Το αφεντικό αναγκάστηκε να του καταβάλει πολλά από αυτά που του έκλεβε όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Χρειάστηκαν συχνές παραστάσεις διαμαρτυρίες έξω από το μαγαζί για να του δώσει τα χρωστούμενα.

Μετά από λίγους μήνες το αφεντικό έκλεισε.

Κανένας από την περιοχή δεν ήθελε να αγοράζει παπούτσια από αυτό το μαγαζί.

Και ο «αόρατος» κυκλοφορούσε στη γειτονιά και ήταν και ορατός και ονομαστός.

«Να ζήσεις βρε Λευτέρη. Είμαστε μαζί σου», άκουγε συχνά όταν περπατούσε στο δρόμο.